Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 4. | Den 15de November 1895. | 45de Aargang.

De Helliges Optegnelser.

Tale af Ældste Franklin D. Richards, holdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 6te April 1895.

(Fortsat fra Side 36.)

Vi have i den senere Tid indskrænket vor Virken til Kirkens Historie, fordi vore Optegnelser ere saa spredte, og fordi vi ikke have kunnet erholde de nødvendige historiske Fakta fra Kirkens fjerneste Dele. Vi have ladet Broder Andrew Jensen rejse fra Kreds til Kreds, fra Stav til Stav og fra Mission til Mission for at samle den tidlige Historie om Byerne i Utah og de omliggende Stater. Han har besøgt Eder, undersøgt Eders Stilling og samlet, hvad Oplysning han kunde erholde for at danne en paalidelig Historie af alle Zions Staver, saa vidt som vi kjende. I Følge hans Rapporter, der ere sendte til mig som Historieskriver, fremgaar det, at der er organiserede Kredse, som have eksisteret i længere Tid uden Spor af skreven Historie iblandt sig. Jeg ønsker at henlede ikke alene Stavspræsidenternes, Wardbiskoppernes, Quorums- og Raadspræsidenternes og Fædrenes, men ogsaa Folkets Opmærksomhed paa dette, og jeg ønsker, at de skulle forstaa, at det er paa høj Tid, at de henvende deres Tanker paa dette Subjekt. De skulle være mere efterrettelige med Optegnelse af Kirke- og Familje-Historie. I, som have været i Kirken i mange Aar og opfostret Sønner og Døtre iblandt Eder, skulle lære og undervise dem om disse Ting og i deres Skoledage indprente dem Vigtigheden af at notere deres Handlinger her paa Jorden i Almindelighed — skrive en Beretning om dem selv. Jeg ved, at de ville føle, ligesom I og jeg følte: Hvad Nytte er det til at nedskrive, at jeg gik til Brigham Youngs Akademi for at lære? Hvad Nytte er det til at berette, at jeg var paa Mission et Par Aar i de sydlige Stater, England eller andre Steder? Det synes maaske nu at være af ringe Vigtighed for dem; men naar Eders Sønner blive gamle, deres Haar bliver hvidt, og de skue tilbage paa en halvtreds eller femoghalvfjersindstyve Aars Erfaring, maaske som Biskop, Præsident over en Stav

eller et Tempel, eller Stifter af en Koloni, da ville de give en Skat for en troværdig Optegnelse af den Erfaring, som de have gjennemgaaet, hvem de have velsignet, døbt, konfirmeret, ordineret, og i hvilket Land og Sprog det blev udført. Det er paa høj Tid, at disse Brødre, hvem Alder har gjort skaldede og graa, indføre disse Ting i deres Hjem. Ligeledes, at de som Hoveder for deres Familjer, Stammer og Generationer kunne grundlægge en Historie, som skal gaa i Arv til deres Efterkommere. De efterfølgende Slægter ville ønske at vide, hvilken Del deres Fader, Bedstefader og Oldefader har i Opbyggelsen af denne Kirke, om han var en Højpræst, Ældste, Stavs-Præsident, Biskop eller Biskops-Raadgiver eller havde noget andet Embede i Præstedømmet. Han burde ikke alene for sin egen Fordels Skyld skrive en trofast Beretning om dette, men ogsaa før sin Død paase, at der til hans Slægt efterlades en god Beretning om hans Livs Begivenheder, om det Arbejde, han har udført i Templerne, og om de Missioner, han har udført, for at dette kunde nedarves til hans Børn, saaledes at de kunde erkjende deres Forpligtelser til ham for Evangeliets Velsignelser, der ere neddalede paa deres Hoveder iblandt Guds Børn i de sidste Dage. Jeg paalægger Eder, mine Brødre, I Biskopper, at I nøjagtigt vaage over Folkets Interesser i denne Henseende og paase, at Eders Skrivere føre en god og fuldkommen Optegnelse af enhver Fødsel i deres Kredse, i Særdeleshed af ethvert Barn, som tilhører de Hellige. Nogle af de Børn, som ere fødte af vantro Forældre, kunne opvokse og formedelst Eders Lærdom og Forvaltning blive Ældster og Guds Tjenere i Kirken her i Kjødet, og de ville velsigne Eder for det Gode, som I have overdraget dem.

Jeg ønsker at paalægge Stavspræsidenterne og Wardbiskopperne disse Ting; I skulle paase, at regelmæssige Optegnelser holdes i Eders Staver, wards og i alle Kirkens Organisationer, over hvilke I præsidere. I skulle efterse disse Bøger nøjagtigt og ofte og paase, at de ikke alene ere retteligen førte, men ogsaa, at de ere skrevne paa godt Papir og med uudsletteligt Blæk. Ingen Skriver eller Sekretær maa kjøbe eller lægge Beslag paa disse som sine egne, naar Kirkeaffærer ere nedskrevne i dem. Vi havde et Eksempel paa dette i den tidlige Tid. Da Joseph Smith modtog en Aabenbaring, hvori det berettedes, at John Withmer skulde udnævnes til Kirkens Historieskriver, forskaffede denne sig en Bog og nedskrev Optegnelser i den; da Profeten Joseph ønskede den for at erholde Data for sin Historie, var John Whitmer apostaseret fra Kirken og vilde ikke overlade ham den. Han beholdt Bogen, og den gik i Arv til hans Slægtninge. Vi have erholdt en Kopi af hele Optegnelsen, saa at selv om de have Bogen, have vi dog dens Indhold. Dette Eksempel er nok til en Advarsel. I Eders kvindelige Hjælpeforeninger, gjensidige Uddannelsesforeninger, Quorumer og lige ned til Børnenes Foreninger skulle Bøger tilvejebringes og kjøbes af Foreningen, og de skulle tilhøre den Forening, hvis Optegnelser den indeholder; naar den er skreven fuld, skal den med Omhu overleveres til Autoriteterne i Foreningen og opbevares som Kirkens Ejendom, saa at den paa Opfordring kan blive bragt til Historieskriverens Kontor og opbevaret i de historiske Arkiver til Fordel for kommende Generationer. Nogle af dem, som have været paa udenlandske Missioner, have skrevet Dagbog over deres Arbejder i disse, men vi have intet Spor af dem. Brødre!

Hvis I kjende nogle saadanne Optegnelser, da værer saa venlige at bringe dem til Historieskriverens Kontor, og hvis I ikke kunne bestride Bogens Værdi, da ville vi betale for den.

Lad mig henlede Eders Sind paa et andet stort og herligt Thema. Da det var bestemt, at Guds Søn skulde komme i Kjødet og indtage den høje Stilling som Verdens Forløser, hvorledes kom han da? Israeliterne lærte at optegne deres Genealogi, og da de kom til at søge efter hans Slægtregister, fandt de, at han havde et meget godt og fuldstændigt Register. Matthæus lærer os, at fra Jesus til David var otte og tyve Generationer, fra David til Abraham fjorten Generationer, fra Abraham til Noah ti Generationer og fra Noah til Adam ti Generationer. Dersom han ikke havde været i Stand til at fremvise denne Stamtavle, da vilde han ikke have haft noget Bevis for sit Krav paa at være af Israels Hus som en Mand iblandt Mænd; men han beviste sin Nedkomst igjennem den mest ærefulde Linje, der kunde findes, en Linje, som enhver Israelit vilde være stolt af. Den store Patriark Abraham synes ikke alene at have været meget interesseret i, men ogsaa begejstret over dette Subjekt.

I Pearl of Great Price, Side 54, siger han:

„Men Fædrenes, nemlig Patriarkernes, Optegnelser angaaende Præstedømmets Rettigheder, bevarede Herren min Gud i mine egne Hænder, hvorfor jeg indtil denne Dag har været i Besiddelse af Kundskaben om Skabelsens Begyndelse, og tillige om Planeterne og Stjernerne, saaledes som disse Ting vare blevne aabenbarede til Fædrene; og jeg skal prøve paa at skrive nogle af disse Ting i denne Optegnelse til Bedste for mine Efterkommere."

Eftersom han skrev til Fordel for sin Slægt, maa vi antage, at hvis man ikke havde gjort sig skyldig i den Vandalisme at ødelægge flere Hundrede Tusinde Bind, der fra alle Verdens bekjendte Dele af Ptolomæerne vare blevne samlede i Musæerne, Bibliothekerne og Templerne i Alexandria i Ægypten og paa andre Steder, da vilde Verden have været bedre underrettet om mange Ting, henhørende til Jordens tidlige Historie.

Kundskab var ogsaa meget vanskeligere at overlevere i de tidlige Tider end i vore Dage. Andre Historieskrivere underrette os om, at Abraham tilbragte adskillige Aar af sin Ungdom hos Noah, Sem og Eber, og det var af dem, han lærte Evangeliet og erholdt Optegnelser og Undervisning om Skabelsen, Planeterne, sine Fædres Slægtregister o. s. v., saaledes som de vare kjendte og forstaaede af dem. Det var, som det netop er bleven sagt, meget vanskeligere at skrive Optegnelser i Abrahams, Sems og deres Samtidiges Dage, end det er i vor Tid. Hvorledes gjorde de det? De dannede smukke Tavler af Jord eller Ler og skrev med en spids Gjenstand paa dem, hvad de ønskede at meddele; derpaa bleve Tavlerne brændte i en Ovn eller i et ophedet Rum paa samme Maade, som vi nu tilberede Terra-cotta. Dette var Metoden i de tidlige Tider, og den bringer os tilbage til Historien om Sinear, Babylon og Ninive. De opdyngede deres Terra-cotta-Optegnelser, og nu, Aarhundreder efter disse Stæders Ødelæggelse, ere Masser af videnskabelige Ting, der ere dannede af Jordens Støv, førte til de britiske Museer. I forstaa, at de kunde ikke føre Optegnelser saa nemt, som vi nu kunne.

Herren skrev de ti Bud paa Stentavler til Israels Børn.

Job ønskede, at hans Ord maatte blive skrevne med Jernstil og Bly og indhuggede i en Klippe til evig Tid.

Et mærkværdigt Eksemplar af en saadan Optegnelse er den saakaldte „Moabitiske Sten," der nu opbevares i det franske Louvre. Den blev opdaget i 1868 og indeholder de tidligste nu kjendte Inskriptioner i det phønisiske Alfabet angaaende nogle vigtige Begivenheder i den moabitiske Historie under »Mesahs« Regjering. Disse Inskriptioner datere sig mindst 900 Aar før vor Tidsregning.

Til almindelig Brug var Loven og Profeterne i Ezekiels Dage skrevne paa Papyrus-Ruller — et Materiale, tilberedt af den fine Bark af Rør og Flæg, som voksede i Ægypten og andre varme Lande og bleve rullede paa og af to runde Stokke, hvilke Esaias omtaler i det 37te Kapitel af sin Profeti.

Lehi førte med sig den mosaiske Lov, Profeterne og Skabelsens Historie, skrevne paa Messingplader, da han, 600 Aar før Kristus, forlod Jerusalem, og vi finde, at Historien om Fædrene til de amerikanske Racer paa dette Kontinent i Almindelighed var indgraveret paa Plader af forskjellig Kvalitet, hvilket bevises ved de Guldplader, paa hvilke Profeten skrev sit Udtog af de Optegnelser, der kaldes „Mormons Bog."

Førend Bogtrykkerkunsten blev opfunden, tog det omtrent en Mands Livstid at skrive en Kopi af Bibelen; men nu kan omtrent Alle og Enhver faa en Skrivebog og en Blyant, og hvis vi forsømme at gjøre Optegnelser, er der ingen anden Undskyldning for os end Ligegyldighed og Mangel paa Begreb om deres Vigtighed. Jeg ønsker, at Brødrene ville lægge sig dette paa Hjerte og overveje det mere nøjagtigt. For mig er dette et meget interessant Arbejde.

Vi samle et Bibliothek af Bøger, ved hvilke vi haabe snart at kunne yde betydelig Hjælp til dem, som søge efter deres Slægtregister saavel i fremmede Lande som i Ny-Englands Staterne. Dette hviler paa mit Sind, og jeg ønsker i Særdeleshed at indprente det hos dem, som bære Præstedømmet.

Betragt den Tid, da Israel vendte tilbage til Jerusalem efter deres Fangenskab. Hvorledes kunde de ordne deres Forsamling, Sangerne, Præsterne i deres Følge og Leviterne i deres? Paa Grund af deres Slægtregistre. Herren lovede Levi, at Tjenesten i Templet og det Hellige skulde tilhøre hans Stamme, hans Familje, og at Præstedømmet fornemmelig skulde tilhøre Arons Efterkommere. Men da de vendte tilbage fra det babyloniske Fangenskab og ønskede at blive gjenindsatte i deres Pladser for at tjene ved Alteret og æde det hellige Brød, bleve Optegnelserne undersøgte, og hvis Navnene ikke fandtes deri, bleve de som besmittede udelukkede fra Præstedømmet, indtil Præsten skulde komme, som havde Urim og Tummim og kunde erklære deres Slægtskab, Ret og Krav til det hellige Præstedømme. Tiden er kommen, da det aroniske og levitiske Præstedømme skal gjenoprettes paa Jorden iblandt Jøderne i Palæstina, og hvem af Eder ved, om ikke I eller Eders Børn ville faa den Pligt at udføre. Dette er en Sag, som kan blive af stor Vigtighed for Mange saavelsom af almindelig Interesse; derfor fremlægger jeg den for Eders Overvejelse. Jeg indskjærper dette paa Grund af, at Bogføring er en af de Ting, der saa let tilsidesættes. En Mand tager et Stykke Papir og skriver derpaa sine Børns Velsignelser, at En eller Anden blev ordineret, eller at et ward blev organiseret, og saa lægger han det tilside. Han kan ikke protokollere det i Dag og vedbliver at lægge Ting tilside, indtil han har en hel Hob. Vi leve paa en Tid, da Arbejdet tiltager,

og vi skulle saa vidt muligt udføre enhver Pligt i rette Tid. Disse Optegnelser burde holdes samtidig med Begivenhederne, som skulle leveres til Efterkommerne. Da Præsident Woodruff nedskrev Profetens Taler, indprægede han ogsaa Aanden af hans Instrukser i sine Optegnelser, og vi have dem den Dag i Dag i deres Aand og Mening. Naar I udføre Noget, som burde nedskrives, da skulde det gjøres samme Dag, medens Tidens og Gjerningens Aand hviler paa den, hvem denne Pligt er paalagt, thi da udføres det mest nøjagtigt. Hvis en Ophobning er tilladt, kan dette ikke ske. Det er oplyst, at en Koffert, næsten fuld af løse Papirer, indeholdende megen værdifuld Underretning, er opbevaret i en af Zions Staver, og at en Mand vil behøve en Maaneds Tid til disses Protokollering. Nedskriv Arbejdet, saasnart det er udført, saa at, hvis man skulde ønske det i Morgen eller næste Uge, Historieskriveren da kan sende Bud efter det og erholde, hvad Oplysning han søger.

Jeg har henvist Eder til de Anskuelser og den Værdi, som nogle af Profeterne og Herren selv nærede om og tillagde dette Subjekt; jeg maa nu henvise Eder til og anbefale en nøjere Gjennemlæsning af det 105te og 106te Stykke i Pagtens Bog, hvori vor store Profet Joseph Smith har forklaret det evige Princip om Nedskrivning af Beseglinger for Levende og Døde. Det er den mest omhyggelige Fremstilling om dette Subjekt, som findes i Kirkens Literatur. Undersøg Skrifterne, thi de ville berige Eders Skat af Kundskab, som leder til evigt Liv. Maa Herrens Aand dygtiggjøre os til at føre Kirke-, Familje- og individuelle Optegnelser, der kunne blive antagelige, naar Bøgerne skulle oplades og vi dømmes efter, hvad som deri staar skrevet. Amen.

Konferencen i Aarhus

Lørdagen den 19de og Søndagen den 20de Oktober 1895.

Følgende Ældster fra Zion vare tilstede: Præsident P. Sundwall, Konferencepræsident William Buckholt, Joseph P. Andersen, A. P. Fillerup, H. S. Rasmussen, Louis C. Larsen, William J. Sørensen, Ole Andersen, Michael Sørensen, Andrew Eskelsen, Peter C. Jensen, Asmus Jørgensen, Hans Andersen og Elias Jensen.

Konferencen begyndte Lørdag Aften Kl. 8 i Forsamlingslokalet, Borupsgade Nr. 14.

Salmen Nr. 138 blev først afsungen; derefter Bøn af Ældste Michael Sørensen, hvorefter „Herren har talet paany“ blev afsungen.

Konferencepræsident W. Buckholt fremstod og bød Alle hjertelig Velkommen; han haabede, at vi maatte have en glædelig Tid i vore Møder.

Ældste Peter S. Christiansen blev enstemmigt indsat som Konferencens Skriver.

Grensforstanderne for Randers, Horsens og Esbjerg afgave Rapporter over disse Grene; det fremgik deraf, at Tilstanden var god og Udsigterne for Evangeliets Fremgang lovende overalt. Forstanderne og deres Medarbejdere udtalte deres Følelser, særlig med Hensyn til deres Arbejde i Herrens Tjeneste. Alle følte vel i Arbejdet.

Til Afveksling blev Salmen Nr. 79 afsungen.

Derefter bleve Rapporter og Udtalelser givne over de øvrige Grene i Konferencen, nemlig Odense, Grenaa og Aarhus. Med Undtagelse af Grenaa vare Udsigterne for Evangeliet gode. Forstanderne udtalte ligeledes deres Følelser, og Præsident Buckholt opmuntrede de Hellige indstændigt til at leve deres Religion.

Missionspræsident Peter Sundwall fremstod og omtalte i Korthed sit Besøg i de forskjellige Konferencer i Skandinavien; han sagde, at han og Apostel Lund havde haft en ypperlig Tid sammen med de Hellige og Missionærerne, hvor de kom frem; Præsident Lund var imidlertid paa Grund af andre Pligter, der kaldte ham bort fra dette Land, ikke i Stand til at overvære Konferencen i Aarhus denne Gang. Derefter fremholdt han de Velsignelser, der vilde tilflyde dem, som holde Guds Bud, og udtalte, at vi blive velsignede i Forhold til det Gode, vi udføre. Han sagde, at Tilstanden i hele Missionen i Almindelighed var udmærket god, og at alle Missionærerne glæde sig i deres Arbejde. Sluttelig formanede han de Hellige til Bøn og Aarvaagenhed og ønskede Herrens Velsignelse over Alle.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 191. Taksigelse af Ældste P. C. Jensen.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 7; Bøn af Ældste Hans Andersen, hvorefter Salmen Nr. 266 blev afsungen.

Ældste Hans Andersen var den første Taler; han omtalte sin Virksomhed i de sidste seks Maaneder, glædede sig over at have haft Lejlighed til at sprede Sandhedens Lys og fremholdt de Hellige Nødvendigheden af at virke for Evangeliets Forfremmelse; ved at gjøre dette vare de ligesaa sikre paa vor himmelske Faders Belønning, som Missionærerne vare.

Derefter fremstod Joseph P. Andersen og bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets Gjenoprettelse ved Aabenbaring i de sidste Dage.

Ældste A. Jørgensen sagde, at det Evangelium, som vi forkynde, er det samme, som lærtes i fordums Dage. Han omtalte i Korthed sin Erfaring fra sin Mission i Sverige, hvor der for Tiden spores en stor Fremgang i Evangeliet.

Til Afvekslîng blev Salmen Nr. 170 afsungen.

Præsident Buckholt oplæste en statistisk Rapport over Aarhus Konference for de forløbne seks Maaneder som følger: Den har 6 Grene, hvori 11 Missionærer fra Zion have arbejdet. Det lokale Præstedømme bestaar af 25 Ældster, 6 Præster, 13 Lærere og 9 Diakoner. Medlemmernes Antal er 250. Total: Præstedømme og Medlemmer 303. Siden sidste Konference ere 25 Personer tillagte Menigheden ved Daab, 6 udelukkede, 25 emigrerede og 1 død. 15 Børn ere blevne velsignede. 1,702 Huse ere blevne besøgte, 1,507 evangeliske Samtaler afholdte, 830 Skrifter uddelte, 40 Bøger solgte og 26 udlaante, 330 Møder afholdte i de 6 lejede Lokaler og 15 Møder hos Fremmede. 74 Personer betale Tiende, og 167 abonnere paa „Skandinaviens Stjerne."

Derefter gjorde Præsident Buckholt nogle Bemærkninger over det Arbejde, som var udført siden sidste Konference.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 268; Taksigelse af Ældste P. C. Jensen.

Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 201; Bøn af Ældste Louis

C. Larsen, hvorefter Salmen Nr. 14 blev afsungen.

Ældste A. P. Fillerup var den første Taler. Efter at have gjort nogle indledende Bemærkninger talte han om Bønnen, dens Hensigt og Nødvendighed samt den rette Maade at tilbede Herren paa.

Ældste Elias Jensen talte om sit Ærinde her i Danmark, nemlig at opsøge Slægtregister, og tilføjede sit Vidnesbyrd om dette Værk, som er sendt fra Himmelen; han glædede sig over at have annammet det.

Til Afveksling blev Sangen „Hist fra Himlens Trone" afsungen.

Missionspræsident Peter Sundwall fremstod og roste Missionærerne for den Beredvillighed, de udvise til at gaa, hvorhen de kaldes for at prædike. Derefter talte han om Evangeliets Gjengivelse til Joseph Smith, om hans Liv og Mission samt om Herrens Folk i Bjergenes Dale, særlig med Hensyn til, hvorledes de ere velsignede. Han glædede sig ved at være en Herrens Tjener og opmuntrede sine Brødre til Nidkjærhed i deres Arbejde, da der i Skandinavien maaske endnu ere Tusinder, som i Tidens Løb ville annamme Evangeliet. Ligeledes opmuntrede han de Hellige til Trofasthed. Tilsidst foreslog han Kirkens og Missionens Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner; ligeledes, at vi opholde i vor Tro og vore Bønner følgende Missionærer i Aarhus Konference:

William Buckholt som Præsident over Aarhus Konference og Forstander for Aarhus Gren med Joseph P. Andersen, A. P. Fillerup og Hans S. Rasmussen som Medhjælpere.

Louis C. Larsen som Forstander for Randers Gren med W. J. Sørensen og Ole Andersen som Medhjælpere.

Michael Sørensen som Forstander for Odense Gren.

Andrew Eskelsen som Forstander for Horsens Gren.

Peter C. Jensen som Forstander for Esbjerg Gren.

Asmus Jørgensen til at arbejde i Aarhus Konference under Præsident Buckholts Bestyrelse.

Det foresloges, at Ældste Hans Andersen bliver hæderlig løst fra at arbejde i Aarhus Konference med Tilladelse til at rejse hjem til Zion.

Alle disse Forslag bleve enstemmigt vedtagne.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 274 og Taksigelse af Ældste William J. Sørensen.

Søndag Aften Kl. 6.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 158; Bøn af Ældste A. Jørgensen, hvorefter Salmen Nr. 253 blev afsungen.

Ældsterne Michael Sorensen og Louis C. Larsen benyttede den første Del af Mødet til at aflægge deres Vidnesbyrd om det evige Evangelium.

Til Afveksling blev Salmen Nr. 136 afsungen.

Præsident Sundwall fremstod og talte om Nødvendigheden af at kjende den eneste sande Gud og den, som han udsendte, Jesus Kristus; derefter talte han om Overholdelsen af Guds Bud og fremlagde sluttelig Begyndelseslæren i Kristo.

Præsident Buckholt udtalte sin Glæde over de Lærdomme, som vare blevne fremsatte; han vidste, at Ingen vilde være i Stand til at modbevise dem; derefter talte han om Nødvendigheden af Daaben for at blive et Medlem af Kristi Kirke og om denne Kirkes Organisation. Han takkede tilsidst Alle, der havde bidraget til at gjøre denne Fest saa behagelig.

Konferencen hævedes til ubestemt Tid, og Mødet sluttedes med Afsyngelse

af Salmen Nr. 273 og Taksigelse af Præsident P. Sundwall.

Mandag Formiddag Kl. 10 afholdtes et Præstedømsmøde, hvor alle Missionærerne saavel som mange af de lokale Brødre vare tilstede. En god Aand herskede i dette saavel som i alle Konferencens Møder.

Peter S. Christensen
Skriver.

Den 15de November 1895.

Betragtninger over Konferencen.

Den seks og tredsindstyvende Halvaarskonference af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, som afholdtes i Salt Lake City i Oktober, var af stor Interesse for Kirkens Medlemmer. Det er øjensynligt, at Antallet paa de Tilstedeværende tiltager Aar for Aar, hvilket i og for sig er et Bevis paa, at Medlemsantallet forøges; men det beviser ogsaa den Kjendsgjerning, at Evangeliets Principper, som de lærtes af vor Profet og Martyr og hans Efterfølgere, ere en aandelig Kraft blandt Folket — en „Guds Kraft til Saliggjørelse" for dem, som tro. Intet, undtagen den virkelige Erfaring om dets Sandhed og Virkelighed, kan inspirere den Tro, som de Hellige udvise fra Tid til anden, og hvorpaa disse Forsamlinger ere Bevis. Da Gjenoprettelsens Værk blev paabegyndt, blev den Forjættelse given, at det skulde vedblive, indtil det blev fuldført, og Alt tyder paa, at denne Forjættelse vil blive opfyldt.

Der er adskillige Ejendommeligheder forbunden med denne Konference, som længe vil erindres af de Hellige. En af disse var, at de atter en Gang i deres Midte havde deres ærværdige Præsident Woodruff, som har været en Herrens Apostel i omtrent halvtredsindstyve Aar og i den Tid ydet Kirken uvurderlig Tjeneste i mange Retninger. Hans Vidnesbyrd er fremdeles kraftigt og mere værdifuldt paa Grund af den lange Erfaring, som understøtter det. Præsident Woodruff har ligesom „den Discipel, hvem Jesus elskede," været og er fremdeles Mesterens Gjerning ydmygt hengiven, og kun faa Mænd, som nu leve, have deltaget i Kirkens Prøver og Triumfer mere, end han har gjort. Folket føler, at en saadan Veteran i deres Midte er en uvurderlig Velsignelse.

Et af de Themaer, som Talerne dvælede ved, var den Indflydelse, som Kirken har vundet, ikke alene i de Forenede Stater, men i hele Verden. Denne Indflydelse har virket fra Begyndelsen. Selv da de Hellige vare Gjenstand for de samvittighedsløse Morderes Angreb og bleve drevne fra Sted til Sted og truede med Ødelæggelse, saavidt som Mennesket kunde øjne, selv da banede Evangeliets Principper sig Vej mellem de religiøse Samfund i Verden, modificerede deres Trosbekjendelser, spredte Lys blandt dem, som tilbad den Almægtige, og bevirkede en Omvæltning næppe mindre mærkværdig end den, som de „galilæiske Fiskere" foraarsagede i deres Tid blandt den græske og romerske Civilisation. Men Kirken har i den senere Tid vundet Anerkjendelse i forskjellige Retninger, og Mormonismen udgjør i Dag en større Kraft i Verden end nogensinde tilforn.

Det blev paavist, at de Hellige havde erholdt denne Sejr formedelst deres Trofasthed i Evangeliet, deres Forening, Selvopofrelse og Lydighed mod den guddommelige Befaling. Den Almægtige har været med dem i den svundne Tid og vil vedblive at lede dem, saa længe de ville følge deres Fædres Fodspor og forblive standhaftige i den Gjerning, som paahviler dem.

Denne Kirkes Historie, ligesom i Virkeligheden Guds Kirkes Historie i alle Tidsaldre, beviser den Kjendsgjerning, at der er fuldkommen Sikkerhed ved at følge Herrens Raad, som gives fra Tid til anden igjennem hans inspirerede Tjenere. Med denne Lektie præget i de Helliges Sind og med en fast Beslutning om at virke i Overensstemmelse dermed, kunne de imødese Fremtiden med fuldkommen Fortrøstning, ikke fordi alle Prøver ere tilbagelagte, men fordi de i alle disse ere ledede ved guddommelig Visdom, der er højere end den, nogen Modstander besidder — fordi de ved at lytte til Inspirationens Røst adlyde ikke Mennesker, men Gud. — Deseret News.

Ankomst af Missionærer.

Følgende Missionærer fra Utah ankom til Kjøbenhavn via Liverpool den 4de November:

P. C. Christensen fra Mayfield, A. Anderberg fra Provo, Thomas Gundersen fra Mill Creek, Edward Gundersen fra Cottonwood, Carl A. Ahlquist fra Sugar House, Peter Ernström fra Ogden og Johan L. G. Johnsen og M. E. Christophersen fra Salt Lake City.

Vi byde dem Alle hjertelig Velkommen.

Afløsning.

Ældsterne Andrew Eskelsen og Charles H. Hogensen have udført et trofast Arbejde som Missionærer i Skandinavien og ere blevne løste fra denne deres Virksomhed med Tilladelse til at rejse hjem til Zion.

Vi ønske dem en lykkelig Hjemrejse og Herrens Velsignelse.

Beskikkelse.

Ældste P. C. Christensen beskikkes til at arbejde i Kjøbenhavn Konference;

Ældste A. Anderberg beskikkes til at arbejde i Skåne Konference;

Ældsterne Thomas Gundersen, Edward Gundersen, Johan L. G. Johnsen og M. E. Christophersen beskikkes til at arbejde i Kristiania Konference;

Ældsterne Carl A. Ahlquist og Peter Ernström beskikkes til at arbejde i Stockholm Konference.

Alle under de respektive Konferencepræsidenters Bestyrelse.

Peter Sundwall,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Sukcessionen i Præsidentskabet
over
Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Af Ældste B. H. Roberts.

(Fortsat fra Side 46.)

Med Hensyn til Emma Smiths foregivne Erklæring, at hun godt kan mindes den Tid, endskjønt hun ikke selv var tilstede — Omstændighederne ved den omtalte Salvelse i 1844 — den store Glæde, som George J. Adams lagde for Dagen over at have faaet at vide, hvem der skulde være Profeten Josephs Efterfølger, og hvorledes han kom ind paa hendes Værelse, straks efter at Salvelses-Ceremonien var udført, for at meddele hende den glædelige Nyhed; ligeledes med Hensyn til, at hun godt kunde erindre, at hendes Mand fortalte hende, at „Unge Joseph" var bleven salvet og beskikket til at være hans Efterfølger — angaaende alt dette vil jeg blot sige, at det synes besynderligt, at Emma Smith ikke „godt kunde erindre" det i alle de Aar, da „hendes Søn" var i Tvivl og Uvished angaaende sit Forhold til sin Faders Gjerning. Hvorledes kan det være, at hun ikke kom sin Søn til Hjælp ved at paaminde ham om, eftersom han havde glemt det, hvis han nogensinde vidste det, at han var bleven salvet og beskikket til at være sin Faders Efterfølger — da baade hendes Mand og George J. Adams havde fortalt hende det? Navnlig er hendes Taushed angaaende dette i høj Grad forbausende, den Gang da Hhrr. Briggs og Gurley besøgte „Unge Joseph" i 1856, ved hvilken Lejlighed, som tidligere omtalt, disse Herrer næsten befalede ham at være Præsident for deres Samfund. En af Sammenkomsterne mellem disse Herrer og Hr. Smith forefaldt i Fru Emma Smiths Hjem, og de bleve begge introducerede til baade hende og hendes Mand, Hr. Bidamon. Det var netop ogsaa ved selvsamme Lejlighed, at Hr. Smith lod disse Herrer forstaa, at han ikke vilde gaa med dem for at være deres Leder, og derefter spekulerede han i fire Aar i Tvivl og Uvished paa, hvilken Stilling han i Fremtiden vilde komme til at staa i til Kirken. Instinktmæssig maa man næsten spørge: Hvorfor kom hans Moder ham ikke til Hjælp i denne kritiske Tid og sagde: Min Søn, Du vil endnu blive den Kirkes Profet og Præsident, som Din Fader under Guds Styrelse lagde Grundstenen til. Jeg erindrer godt, skjøndt jeg ikke selv var tilstede, Omstændighederne, da Du blev salvet og beskikket til denne Stilling af Din Fader. Baade Din Fader og George J. Adams fortalte mig det den Dag, da Du blev velsignet! Men i Stedet for dette forholder hun sig aldeles taus.

Man paastaar imidlertid, at hun understøttede sin Søn i den Konference, som blev afholdt i Amboy i 1860.

Hun bar offenlig Vidnesbyrd om Sandheden af det Værk, som var begyndt formedelst hendes martyrede Ægtefælle, og sagde, at hun havde imødeset den nærværende Begivenhed i de sidstforløbne seksten Aar. Hun sagde, at hun vidste, at en Begivenhed som denne maatte indtræffe, men havde ikke før for ganske nylig vidst, at den var saa nær forhaanden. (»The Successor,« Side 14.)

Og det er det Bedste, hun kunde gjøre! Der bliver lagt megen Vægt paa, at Fru Emma Smith bliver omtalt i en af Aabenbaringerne i Pagtens Bog som den „udvalgte Dame" (Pagtens Bog 8, 1.), og eftersom de Udvalgte (Matt. 24, 24.) ikke kunne forføres, saa bliver den Omstændighed, at hun understøtter sin Søn og forkaster alle Andre, anset som et aldeles afgjørende Vidnesbyrd, at „Unge Joseph" er hans Faders retmæsige Efterfølger! (»The Successor,« Side 15.)

Men vilde ikke „Vidnesbyrdet" have været mere „afgjørende," dersom hun den Gang havde afgivet en personlig Beretning om, at hendes Søn var bleven salvet og beskikket af hans Fader i 1844, og endskjønt hun ikke selv var nærværende, saa vidste hun det alligevel, fordi baade hendes Mand og George J. Adams havde fortalt hende det. Var en saadan Anledning ikke en saadan Erklæring værd? Vilde det ikke have været særdeles passende? Vilde det i det Mindste ikke have været mere afgjørende end at benytte som Bevis, at hun var „en udvalgt Dame," og at hun holdt med „Unge Joseph?"

Jeg vil nu undersøge de Vidnesbyrd, som forekomme paa almindelig Maade, det vil sige, uden Hensyn til nogen særegen Lejlighed, ved hvilken Hr. Smith siges at være bleven kaldet og salvet til at være sin Faders Efterfølger som Profet og Præsident for Kirken, men som fremstiller som den almindelige Anskuelse, at han skulde indtage disse Embeder efter sin Fader.

Charles Derry, hvis Ord Ingen, som kjender ham, vil tvivle paa, siger, at William Clayton, som bor i Salt Lake City, fortalte ham en Gang, medens de arbejdede sammen i England, at han vidste, at „Lille Joseph" vilde komme til at lede Kirken. (»The Saints' Herald,« 39te Aarg., Nr. 22, Side 339.)

Og dog vedblev William Clayton, som var en Mand med ubøjelig Karakterfasthed, at være Medlem af Kristi Kirke, som under Brigham Young og de andre Apostle blev ledet til Utah, og at understøtte samme af al Magt. Dersom man antager Charles Derrys Sigende for Sandhed, saa gjør man den bedste Del af William Claytons Liv til en Løgn — og de, i det Mindste, som kjende ham, kan ikke godt gjøre det. Jeg sætter derfor William Claytons Karakter og den Kjendsgjerning, at han vedblev at holde fast ved Kristi Kirke under Brigham Youngs Ledelse, op imod Charles Derrys Sigende.

Her er et andet Vidnesbyrd af samme Slags:

„W. W. Phelps skrev til Alphens Cutler i 1847, at Kirkens Affairer vare i en daarlig Forfatning, og at han ikke kunde se, hvorledes der vilde ske nogen Forandring til det Bedre, forend Herren vilde sende „Unge Joseph" til at lede Kirken." (»The Saint's Herald«, 39te Aarg. Nr. 22, Side 339.)

Dette stiller sig meget ligt det Foregaaende. Hr. Phelps vedblev at holde fast ved Kristi Kirke i Utah lige til sin Død, og denne Kjendsgjerning sætter jeg op imod hvad der fortælles at han skal have sagt i et Brev til Alpheus Cutler, for læg vel Mærke til — vi faa ikke se Brevet eller saa meget som et Uddrag af Samme.

Spørgsmaalet bliver derfor om, hvad man vil tro — enten W. W. Phelps' hele Liv og Karakter eller denne foregivne Erklæring fra Hr. Cutler.

Endvidere: „P. P. Pratt sagde til D. S. Mills, som nu bor i Santa Anna, California, og til Andre som rejste fra Utah til California, at Kirken aldrig vilde blive fuldstændig organiseret

førend „Unge Joseph vilde blive kaldet til at lede den.“ (The Saints' Herald, 39. Aarg., Nr. 22, Side 339.)

Denne Erklæring er af samme Beskaffenhed som de to foregaaende Anførsler. Hvad der deri tillægges P. P. Pratt, bliver paa det bestemteste modbevist ved hans trofaste Vedholden til Kristi Kirke i Utah, under Præsident Youngs Ledelse.

„Søster Lucy Smith, Moder til Profeten (Seeren) Joseph, plejede at fortælle de Hellige, som kom for at besøge hende, at „Unge Joseph“ vilde komme til at lede Kirken, for han var bleven dertil beskikket af sin Fader.“ (»The Saints' Herald,« 39te Aarg., Nr. 22, Side 339.)

For at modbevise dette, behøver man blot at henvise til Lucy Smiths „Syner,“ som findes i denne Bog, hvormed hun forsøger at understøtte sin Søn William's Fordringer paa at skulle være Kirkens Præsident, og hvori hun siger:

„Præsidentskabet over Kirken tilfalder William, da han er den sidste af Kirkens Øverster, ifølge Slægtlinien, og han har Arveret dertil igjennem Familien fra Verdens Begyndelse.“*)

Biskop George Miller skal have skrevet et Brev i »The Northern Islander“ i hvilket han siger:

„Af forskjellige Vink og Hentydninger, som jeg har hørt mange Gange, kom jeg til at tro, at Joseph havde udseet sin Søn til sin Eftermand i det profetiske Embede, og i denne Tro gav jeg mig tilfreds. . . . Jeg forsøgte mange Gange at føle mig for hos Brigham Young og Heber C. Kimball om hvem Joseph vilde have til sin Eftermand i det profetiske Embede, men i alle mine Forsøg paa at udfinde, hvem den Person skulde være, blev jeg bestandig mødt med den Hentydning: Stop, eller ti stille, Broder Miller, lad os ikke tale noget angaaende den Sag nu, for ellers kan vi let faa „Lille Joseph“ myrdet ligesom hans Fader blev,“ hvilket indirekte hentyder til, at Joseph havde beskikket sin Søn til at være hans Efterfølger i det profetiske Embede. (Se »The Saints' Herald,« 39te Aarg. Nr. 22, Side 339. (Fortsættes.)

*) Sammenlign hvad der findes herom i „Skand. Stjerne“ Nr. 18 og 20 forr. Aarg.

Konferencen i Malmø

Lørdagen den 26de og Søndagen den 27de Oktober 1895.

Følgende Missionærer fra Zion vare tilstede: Missionspræsident P. Sundwall, Konferencepræsident B. M. Ravsten, Chas. Lindell, Martin Olson, James Larson, Neils M. Jensen, Charles Lundgren og Peter Magnusson.

Konferencen aabnedes Lørdag Aften Kl. 7,30 med Afsyngelse af Salmen Nr. 7 og Bøn af Ældste C. Lundgreen, hvorefter Salmen Nr. 82 blev afsungen.

Præsident B. M. Ravsten bød de Tilstedeværende Velkommen, hvorefter Missionærerne afgave Rapporter over deres Arbejde siden sidste Konference og om Tilstanden i Grenene. Af disse Rapporter fremgik det, at Evangeliet har kun liden Fremgang i denne Konference for Nærværende, men Udsigterne for Fremtiden synes mere lovende paa nogle Steder.

Til Afveksling blev Salmen Nr. 144 afsungen, hvorefter Præsident Sundwall fremstod og udtalte sin Tilfredshed med de afgivne Rapporter og ønskede, at Guds Aand maatte være ligesaa rigelig udgydt over denne den sidste af Aarets Konferencer som over de foregaaende.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 254 samt Taksigelse af Ældste P. Magnusson.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Forsamlingen aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 8; Bøn af Præsident B. M. Ravsten, hvorefter Salmen Nr. 40 blev afsungen.

Præsident Ravsten afgav en samlet Rapport over Konferencen som følger: Skaane Konference er inddelt i 5 Grene, i hvilke 7 Missionærer fra Zion arbejde for Evangeliets Udbredelse. Det lokale Præstedømme bestaar af 9 Ældster, 6 Præster og 9 Lærere. Medlemsantallet er 174, og Totalsummen af Præstedømmet og Medlemmer udgjør 205. Fire Forsamlingslokaler lejes. Siden sidste Konference vare 14 Personer døbte, 18 udelukkede og 2 døde. 61 Personer betale Tiende, 72 Medlemmer og 17 Fremmede subskribere paa »Nordstjärnan.« Missionærerne havde besøgt 2,043 Huse, holdt 1,371 evangeliske Samtaler, solgt 140 Bøger, 792 Skrifter og afholdt 202 Forsamlinger.

Ældste Sv. Svenson fra Kjøbenhavn fremstod og bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed. Foranlediget af de oplæste Rapporter berørte han Evangeliets Fremgang i Konferencen og udtalte sin Forvisning om, at endnu Mange vilde komme til Sandhedens Erkjendelse i denne Del af Herrens Vingaard. Han sagde, at det Værste, der kunde møde en Egn, var, om Herrens Tjenere paa Grund af Folkets Modvilje overfor Sandheden nødsagedes til at trække sig tilbage. Han nedbad Herrens Velsignelse over Værkets Fremgang i Missionen.

Til Afveksling blev Salmen Nr. 203 afsungen.

Ældste N. M. Jensen talte om Arbejdet for Herrens Værk og sagde, at han altid havde følt sig tilfreds og velsignet i sine Bestræbelser for at udbrede Sandheden.

Ældste John A. Olsen fra Kjøbenhavn bar et kraftigt Vidnesbyrd om Evangeliet og berørte adskillige Emner til Undervisning og Opmuntring for de Hellige.

Præsident Sundwall udtalte sin Glæde over de Vidnesbyrd, som vare aflagte, og de gode Ord, som Brødrene havde udtalt. Han henledte de forsamlede Helliges Opmærksomhed paa de store Velsignelser, som følge med en nøjagtig Efterlevelse af Evangeliets Bud og Love, og opmuntrede dem til Nidkjærhed for Guds Værks Forfremmelse samt nedbad Herrens Velsignelse over dem.

Forsamlingen sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 84 og Taksigelse af Ældste Chas. Lindell.

Søndag Eftermiddag Kl. 3.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 62 og Bøn af Ældste P. Magnusson, hvorefter Salmen Nr. 127 blev afsungen.

Ældste Chas. Lindell talte om Aandernes Forudtilværelse og om Menneskets sande Ærinde her paa Jorden samt opmuntrede de Tilstedeværende til at vandre paa den Vej, som leder til evig Frelse.

Salmen Nr. 103 blev afsungen, hvorefter Ældste John A. Olsen talte om Kriste Forsoning og Ligheden mellem de Sidste-Dages Helliges Lære og den Lære, som Kristus og hans Apostle forkyndte.

Præsident Ravsten talte om Kristi anden Tilkommelse og om sande og falske Profeter.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 217 og Taksigelse af Ældste James Larsen.

Søndag Aften Kl. 7.

Forsamlingen aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 118; Bøn af Ældste M. Olson, hvorefter Salmen Nr. 121 blev afsungen.

Ældste P. Magnusson paaviste den store Forskjel mellem Nutidens Partiers religiøse Lærdomme og Jesu Kristi Evangelium. Han talte om Daab og om Israels Indsamling og opmuntrede de Tilstedeværende til at tjene Herren i Trofasthed.

Til Afvekšling blev Salmen Nr. 251 afsungen.

Præsident Sundwall bar Vidnesbyrd om Sandheden af de Lærdomme, som vare forkyndte; han forklarede de Sidste-Dages Helliges Troesartikler og bevidnede, at Joseph Smith var en sand Profet. Derefter foreslog han Kirkens Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner. Ligeledes foreslog han Konferencens Missionærer som følger:

B. M. Ravsten som Præsident over Skåne Konference og Forstander for Malmö Gren;

James Larson som Forstander for Karlskrona Gren;

Charles Lundgren som Forstander for Kristianstads Gren;

Peter Magnusson som Forstander for Lunds Gren;

Martin Olsen som Forstander for Helsingborg Gren;

Chas. Lindell og N. M. Jensen som omrejsende Ældster i Konferencen.

Alle Forslagene bleve enstemmigt vedtagne.

Konferencen sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 28 og Taksigelse af Ældste Charles Lundgren.

Mandag Formiddag Kl. 10 afholdtes et opmuntrende Præstedømsmøde, hvor mange gode Lærdomme og Raad bleve givne.

J. O. Malmstrøm,
Skriver.

Ting, som ere umulige.

Det er umuligt at undgaa Besværligheder, naar man løber fra sin Pligt. Profeten Jonas gjorde en Gang denne Erfaring, og han kom snart i en ligesaa daarlig Stilling, som alle hans Efterfølgere tilsidst vilde komme i. Overvind derfor med Mandighed de Besværligheder og Prøvelser, som den Stilling, Guds Forsyn har bestemt Dig til, udsætter Dig for.

Det er umuligt at opnaa aandelig Styrke og Erfaring uden at gjennemgaa haarde Prøvelser. Hvad Ild er for Guldet, er Trængsel for den Troende. Ilden fortærer alt Smuds og bringer Guldet til at skinne med uformørklet Glans.

Det er umuligt at udvikle en uafhængig Karakter, uden at Du overlades til Dine egne Hjælpekilder. Det Træ, som staar i Skoven og paa alle Sider er omgivet af Træer, der beskytte og overskygge det, bliver højt og spinkelt. Naar det flyttes bort fra de andre Træer, vil den første haarde Storm knække det. Men naar det samme Træ vokser paa den haarde Mark, hvor det stadig kjæmper med Stormen, saa bliver det sejgt og stærkt. Saaledes ogsaa den Mand, som er

tvungen til at stole paa sine egne Hjælpekilder; han udvikler en Uafhængighed i Karakteren, som han ellers ikke kunde have opnaaet. — Evangelisten.

Høflighed og Smiger.

Til selskabelig Dannelse hører et klart Blik for, hvad der er Høflighed, og hvad der er Smiger. De gaa undertiden over i hinanden, f. Eks. naar Høfligheden er kommet for sent i Opdragelsen og ikke er „gaaet over i Blodet." Ikke enhver glat Form er Høflighed, og ikke enhver velvillig, smuk rosende Talemaade er Smiger. Man viser Agtelse og god Tone ved at være høflig, men naar man smigrer for Nogen, saa narrer man sig til en Gunst, man ellers ikke vilde have faaet og som oftest heller ikke faar.

Høflighed har mange Former; den veksler med Landets Skik og efter Samfundets forskjellige Klasser. Men den er altid den samme Frugt af god Opdragelse, selv i de lavere Klasser.

Det er en fin Kunst i det selskabelige Liv altid at være høflig og behagelig mod Enhver; men det er usmageligt for Alle at høre Smigreri, selv om det er velment. Endog mod ganske unge Mennesker skal man være høflig; det kan være dem baade til et godt Eksempel og til Vederlag for deres velopdragne Væsen. Høflighed passer godt for alle Aldre og i alle Forhold, hvor fjernt man end staar hinanden i selskabelig Henseende, Rang og Rigdom. Lær at være høflig paa rette Maade, for at Du aldrig skal begaa den slemme Fejl at smigre.

I Høflighed er Kjernen Sandhed og Oprigtighed; i Smiger er der ingen Sandhed, dens Kjerne er Falskhed. Lang Øvelse i at være høflig fører til Hensynsfuldhed og Agtelse for vore Medmennesker.

Dødsfald.

Inger Jeppesen, født paa Sjælland, Danmark, 55 Aar gammel, **Christine Jeppesen**, 18 Aar gammel, samt den Forstnævntes Datterdatter, 4 Aar gammel, druknede ved et Ulykkestilfælde i Box Elder Canyon mellem Brigham City og Mantua den 28de September 1895. Ulykken hændte saaledes, idet to Vogne der skulle passere hverandre paa et smalt og meget skraanende Sted, at den Vogn, hvori de Afdøde befandt sig, væltede og disse kom under den i den brusende Strøm.

Kirsten Marie Nielsen Herning, født i Næsset, Viborg Amt, Danmark, den 22de Marts 1823, afgik ved Døden i Richfield, Utah, den 5te September 1895. Afdøde emigrerede til sidstnævnte Sted i 1877, hvor hun til sin Død levede som en trofast Sidste-Dages Hellig og bar sine mange Aars Lidelser med sjælden Taalmodighed. To Børn møde hende hisset og hun efterlader sig Mand og fire Børn.

Søren Jespersen, født i Rort, Hads Herred, Danmark, den 11te Oktober 1843, afgik ved Døden af Lungetæring i Brigham City, Utah, den 16de September 1895. Broder Jespersen annammede Evangeliet i Aarhus i 1871 og emigrerede til Utah i 1887. Han var en trofast Sidste-Dages Hellig og døde i Haabet om en herlig Opstandelse.

Fortid og Fremtid.

Den svundne Tid som Drømmen for os svæver,
Og taus vi dvæler ved dens Skyggespor,
Mens Sjælen frejdigt, fuld af Tro sig hæver
Mod Fremtids dunkle skjæbnerige Aar;
Den svundne Tid kan ikke mer indhentes,
Iltoget faret er forlængst afsted —
Som dettes Damp og Røg, der bli'er tilbage,
Er Mindet om de gamle, svundne Dage.

Hver Dag, som fødes, bringer ny Bedrifter,
Endskjøndt de ligner dem, vi før har gjort;
Vor Løbebanes Spor dog stundom skifter
Og fører os paa andre Veje bort,
Hvor Kundskab, Visdom og Erfaring hentes —
Foruden disse er vor Tid omsomst;
Vel den, som derfor denne ret anvender,
Og Kundskabslængslen i hans Hjerte brænder.

Naar altid vi nøjagtigt iagttager
At tro udføre hver en Pligt og Dont,
Som paa os hviler, Tvivl og Frygt bortjager
Og modigt møder baade Godt og Ondt,
Da svinder Tiden uden Sjælekvaler,
Og glad vi stræber frem fra Dag til Dag;
En herlig Fremtid da for os oprinder,
Der kjært forenes med vor Fortids Minder.

John A. Olsen.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Peter Sundwall, Sankt Paulsgade, 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).

1895.